

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0184 van 18 maart 2014
in de zaak 1213/0246/SA/2/0227

In zake: de heer **Bert VAN MERHAEGHE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH
kantoor houdende te 9308 Hofstade (Aalst), Steenweg op Dendermonde
149
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:* de heer **Guy DECLERQ**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Frédéric CORYN
kantoor houdende te 9000 Gent, Fortlaan 77
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 14 december 2012, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 25 oktober 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen van 22 juni 2011 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het herbouwen en uitbreiden van een loods voor landbouwmateriaal bij een vergund landbouwbedrijf.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9690 Kwaremont (Kluisbergen), Broektestraat 15 en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie A, nummers 304f en 304g.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met het arrest van 21 mei 2013 met nummer S/2013/0131 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en werd de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de tweede kamer.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

Het arrest van 21 mei 2013 met nummer S/2013/0131 is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 12 juni 2013.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 25 juni 2013 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 14 januari 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

De partijen zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Guy DECLERQ verzoekt met een aangetekende brief van 13 februari 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 25 februari 2013 de tussenkommende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Het verzoek tot tussenkomst werd tijdig ingediend en het verschuldigde rolrecht werd tijdig gestort.

Als aanvrager van de vergunning beschikt de tussenkommende partij over het vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 16 september 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen voor de betrokken percelen een stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen en uitbreiden van een loods voor landbouw materiaal bij een vergund landbouwbedrijf.

In deze weigeringsbeslissing wordt vermeld dat het aangewezen is een aangepast dossier in te dienen met aandacht voor het werkelijke reliëf en een betere landschappelijke inkleding van de nieuwbouwloods.

Op 4 april 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen een nieuwe aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het herbouwen en uitbreiden van een loods voor landbouwmateriaal (eerder afgebrand) bij een vergund landbouwbedrijf”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan ‘Oudenaarde’, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 18 april 2011 tot en met 17 mei 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend door de verzoekende partij.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling verleent op 22 april 2011 een gunstig advies.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, Cel Onroerend Erfgoed, verleent op 22 april 2011 een gunstig advies mits de voorgestelde haagbeukenhaag met om de 5 meter knotessen of knothaagbeuken goed wordt onderhouden en de te rooien bomen vervangen worden door nieuwe exemplaren van dezelfde soort. Het Agentschap werd om advies gevraagd gelet op de ligging van de percelen in een ankerplaats die werd aangeduid omwille van natuurwetenschappelijke, historische, esthetische, sociaal-culturele en ruimtelijk-structurerende waarde (ankerplaats Vlaamse Ardennen van Koppenberg tot Kluisberg).

Het Agentschap voor Natuur en Bos verleent op 2 mei 2011 een gunstig advies. Het stelt dat er geen negatieve effecten worden verwacht doch benadrukt dat er geen materiaal mag worden gestapeld onder de bomen die behouden worden, om bodemverdichting en beschadiging van wortels te voorkomen.

Op 25 mei 2011 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen een gunstig preadvies.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 21 juni 2011 een gunstig advies mits het advies van het Agentschap Ruimte en Erfgoed omtrent de groenbeplanting stipt wordt nageleefd.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen verleent op 22 juni 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij, waarbij als voorwaarde wordt opgelegd dat het advies van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, cel Onroerend Erfgoed omtrent de groenbeplanting dient te worden nageleefd.

Als gevolg van het administratief beroep van de verzoekende partij, beslist de verwerende partij op 10 november 2011 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen aan de tussenkomende partij.

De Raad vernietigt deze vergunningsbeslissing met het arrest van 31 juli 2012 met nummer A/2012/0314.

Alvorens een herstelbeslissing te nemen en mede gelet op de waterproblematiek, wordt er aan de provinciale directie Leefmilieu, dienst Integraal Waterbeleid een advies gevraagd, die op 2 oktober 2012 een voorwaardelijk gunstig advies verleent.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 oktober 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 9 oktober 2012 beslist de verwerende partij op 25 oktober 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“
...

1. Feitelijke en juridische gronden

...

1.4 Beschrijving van de omgeving, de bouwplaats en het project

Onderhavig terrein maakt deel uit van een bebouwde korrel tussen de kern van Berchem en het gehucht Kwaremont.

Dit terrein was bebouwd met een stalling en een loods (277m²). Deze laatste is evenwel afgebrand, die bij het dossier gevoegde foto's tonen dat enkel nog de kolommen en delen van de wanden overblijven van deze loods.

Voorliggend voorstel voorziet in de herbouw en uitbreiding van deze loods (tot 360 m²), ingeplant op ongeveer dezelfde plaats aan de afgebrande, te slopen loods. De kopse wand aan de hoek van de straat wordt iets meer naar achteren ingeplant dan de bestaande bebouwing. Er wordt voorzien in de aanplant van een 2 m breed groenscherm over een afstand van 28 m aan de straatzijde en 15 m aan de noordzijde.

De loods wordt 15 m breed op 24 m diep en krijgt een zadeldak met kroonlijsthoogte 5,45 m en nokhoogte 8,06 m. De loods wordt opgetrokken in een skeletstructuur met gevels in betonpanelen met baksteenmotief.

...

2. Motivering

2.1 De watertoets

Appellant stelt dat de watertoets niet correct uitgevoerd is en illustreert dit met kaartuittreksels.

Uit die kaarten blijkt dat het terrein in mogelijk overstromingsgevoelig gebied gelegen is, een aanduiding die haar oorsprong vindt in de aanduiding als 'van nature overstroombaar gebied', analyse van dit kaartmateriaal leert dat deze indeling voor een aanzienlijk deel van deze gemeente geldt.

Ander kaartmateriaal leert dat het terrein niet gelegen is in een recent overstroomd gebied, (dit blijkt uit de kaart met ROG (= Recent Overstroomde Gebieden) (toestand 21 maart 2011) die omvat de effectief overstroomde gebieden in Vlaanderen in de periode 1988 tot heden zoals deze door verschillende instanties werden aangeduid. De ROG-Kaart is de gebiedsdekkende afbakening van alle effectief overstroomde gebieden in Vlaanderen in de periode 1988 tot 21 maart 2011. De afbakening is gebaseerd op de samenvoeging van de best beschikbare informatie die uit diverse bronnen betrokken kon worden (waarnemingen ter plaatse, melding via brandweer, luchtopname, ...). Deze

informatieve kaart heeft in tegenstelling tot de risicozones voor overstromingen geen wettelijke basis. Uiteraard blijft de opmerking terecht dat overstromingsgrenzen moeilijk als scherpe en heel lokale grenzen kunnen beschouwd worden. De kaart moet dan ook beschouwd worden als een degelijke indicatie van de omvang van de overstromingsproblematiek in een bepaalde zone, eerder dan als absoluut gegeven bruikbaar tot op perceelsniveau. Dit bestand is ook niet geschikt voor het afleiden van retourperiodes. De beschouwde periode 1988 tot en met januari 2011 is hiervoor te kort en er zijn onvoldoende gedateerde afbakeningen. VMM tracht bij elke periode van wateroverlast het bestand te actualiseren.) noch in een risicozone voor overstromingen (dit blijkt uit de kaart risicozones (versie 2006) die omvat de gebieden die zijn afgebakend in het Koninklijk Besluit van 28 februari 2007 voor natuurrampen. Een verzekeraar is niet verplicht een gebouw gelegen in een risicozone en gebouwd na 23 september 2008 te verzekeren en kan zelf de hoogte van de premie bepalen (geen wettelijk maximumtarief van toepassing). Er is in dat geval ook geen recht op tussenkomst door het Rampenfonds. De risicozones zijn een stuk kleiner dan de overstromingsgevoelige gebieden op de watertoetskaart en duiden de plaatsen aan waar de kans op waterschade het grootst is. Zones werden afgebakend als een omhullende contour van enerzijds de ROG-kaart 2005 (DTM-gecorrigeerd met overstromingsdiepte van minstens 30 cm) en de MOG-kaart (uit computermodellen afgeleide overstromingsgebieden die onder water komen bij een afvoer met een retourperiode van 25 jaar of minder).)

Uit het advies van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid, dat bijgetreden wordt, blijkt niet dat de aanvraag de watertoets niet doorstaat. Er worden voorwaarden aangereikt opdat de vergunning – mits overname van de voorwaarden – ook als machtiging van de werken aan de oudgeklasseerde waterloop zou kunnen gelden. Betreffende de mogelijke overstromingsgevoeligheid wordt gesteld dat de oudgeklasseerde waterloop bij zware regenval onder druk kan komen, maar sedert de laatste 15 jaar geen problemen meer opgeleverd heeft.

Er wordt voldaan aan de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 1 oktober 2004 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater door het voorzien van een hemelwaterput 20000 liter met tappunt en pomp.

De doelstellingen van het decreet Integraal Waterbeleid worden gerespecteerd: oppervlaktewater- en grondwaterlichamen worden niet beïnvloed, verontreiniging van oppervlaktewater en grondwater valt niet te verwachten, aan de voorraden aan oppervlakte – en grondwater wordt niet geraakt, er worden geen aquatische ecosystemen, van rechtstreeks van waterlichamen afhankelijk terrestrische ecosystemen en van waterrijke gebieden beïnvloed door het gevraagde, het gevraagde voldoet aan de hemelwaterverordening, landerosie valt evenmin te verwachten, net zomin als het gevraagde impact heeft op de waterwegen.

Het gevraagde is evenmin in strijd met de beginselen van het decreet Integraal Waterbeleid, de toestand van de watersystemen verslechtert niet door het gevraagde, zodat voldaan is aan het standstillbeginsel, en aan het preventiebeginsel, aangezien geen schadelijke effecten te verwachten zijn. Ook het bronbeginsel wordt gerespecteerd door het herbruik van hemelwater.

De andere beginselen – het ‘de vervuiler betaalt’ – beginsel, het kostenterugwinningsbeginsel, het herstelbeginsel, het participatiebeginsel, het beginsel van hoog beschermingsniveau, het beginsel dat het watersysteem een van de ordenende principes is in de ruimtelijke ordening, het beginsel van de evaluatie ex ante, en het solidariteitsbeginsel – zijn niet relevant voor deze aanvraag.

Aangezien het hier gaan om een herbouw met een beperkte uitbreiding gaat die

daarenboven een vrij beperkte oppervlakte beslaat en de hemelwaterput overgedimensioneerd wordt, kan in alle redelijkheid gesteld worden dat het gevraagde de watertoets doorstaat.

2.2 De juridische aspecten

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven voor wat betreft het agrarisch karakter van het gebied.

Hierna zal ingegaan worden op de vraag in hoeverre het gevraagde al dan niet de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt, gelet op het landschappelijk waardevol karakter van dit agrarisch gebied.

2.3 De goede ruimtelijke ordening

Het ontwerp voor de voorziene herbouw van het afgebrande gebouw werd opgemaakt in overleg met de gemeentelijke diensten.

De gevraagde aanbouw maakt deel uit van een bestaande landbouwwuitbating die sinds lang op deze plek voorkomt en mee deze locatie en de omgeving heeft gevormd. Het herbouwen van het afgebrande gebouw betekent een sanering van dit terrein waarbij ook met de behoeften van de bestaande landbouwwuitbating rekening gehouden wordt én een reconstructie van deze bebouwingscluster, zij het niet in identiek zelfde toestand, een reconstructie die het gevallen gat invult.

Dat dit op dezelfde plek gebeurt als voorheen, fysisch niet verbonden met de andere gebouwen, betekent niet dat het gebouw zich niet integreert in de bestaande bedrijfssite, wel integendeel: het gevraagde resulteert in een – quasi – herstel van het erf in zijn oorspronkelijke staat, een configuratie die sinds lang deugdelijk is gebleken. Er zijn dan ook geen redenen om een andere configuratie te eisen, ook niet het gegeven dat de aanpalende weg slechts een beperkte breedte heeft: deze breedte draagt bij aan de eigenheid van deze plek, gelegen rond een landelijk kruispunt. Het wijzigen van de inplanting van dit gebouw zou het karakter van deze plek onnodig verstoren.

Het voorziene materiaalgebruik sluit aan bij hetgeen heden ten dage gangbaar is in de agrarische bouwwereld. Een dergelijke materialisatie kan aanvaard worden op deze plek. Een dergelijke evolutie in de agrarische architectuur maakt niet dat deze plek onleesbaar of ruimtelijk niet kwalitatief zou worden. Teruggrijpen naar vroegere gangbare vormgeving en materiaalgebruik resulteert al te vaak in neo-architectuur waarvan de meerwaarde ver te zoeken is, tenzij het gaat om de ver-/heropbouw van beeldbepalende, authentieke gebouwen, in het geval dit wel kan aanvaard worden, doch wat hier niet het geval is.

In het advies van de gewestelijke Erfgoedambtenaar, opgevraagd omwille van de ligging in een definitief goedgekeurde ankerplaats, wordt herhaald dat zolang de ankerplaatsen niet zijn opgenomen in de ruimtelijke uitvoeringsplannen of de plannen van aanleg zij geen beoordelingsgrond vormen voor de hier gevraagde werken. Verder wordt gesteld dat de aangevraagde werken aanvaardbaar zijn in relatie tot de waarden waarvoor de ankerplaats is aangeduid, mits de voorgestelde haagbeukenhaag met om de 5m knotessen of knothaagbeuken goed worden onderhouden en de te rooien bomen worden vervangen door nieuwe exemplaren van dezelfde soort. Dit advies, waaruit blijkt dat het gevraagde aanvaardbaar is, wordt bijgetreden.

Uit dit alles dient geconcludeerd dat het gevraagde de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengt.

Wat betreft de natuurwaarden van deze plek dient herhaald dat het hier om een herbouw op dezelfde plek gaat, een plek waar sinds jaar en dag een landgebouw voorkwam. Het standpunt van appellant dat door het gevraagde belangrijke natuurwaarden in het gedrang komen kan dan ook niet bijgetreden worden. Ook al wordt er een groter gebouw voorzien dan hetgeen gesloopt wordt, is de impact op de natuurwaarden van dit terrein al

bij al beperkt. Het gaat immers om een boerenerf, waarbij al een belangrijk deel bebouwd en verhard is. Een dergelijk erf vormt een specifiek habitat binnen zo'n cultuurlandschap, de gevraagde werken zullen geen onomkeerbare impact hebben op dit type habitat. Natuur en Bos adviseerde terecht gunstig zodat in alle redelijkheid kan besloten worden dat het gevraagde de natuurtoets doorstaat.

Het voorzien van bomen en hagen langs buurtwegen, op de zate ervan, is niet uitzonderlijk in dergelijke gebieden. Aangezien het college van burgemeester en schepenen uitdrukkelijk stelt dat indien de voorgestelde plaats voor het groenscherm tot het openbaar domein zou behoren, zij geen bezwaar heeft tegen de inplanting van het groenscherm aldaar, dient gesteld dat ook dit punt geen voldoende reden vormt om de vergunning alsnog te weigeren. Het is immers aan de wegbeheerder om te oordelen op welke wijze de betrokken weg kan en mag ingericht worden.

2.4 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend onder volgende voorwaarden:

- het advies van onroerend erfgoed, cel landschappen, omtrent de groenbeplanting, dient stipt nageleefd te worden;*
- om te gelden als machtiging voor het aansluiten van de overloop van de buffergracht en voor de aanpassingwerken aan de overwelling dienen volgende voorwaarden nageleefd:*

Algemene voorwaarden

- 1. De aanvrager is er toe gehouden de dienst Integraal Waterbeleid van het provinciebestuur kennis te geven van het aanvangen van de werken. Deze kennisgeving zal minstens 15 dagen vóór de uitvoering van de werken gebeuren.*
- 2. De aanvrager, de opvolgers of rechthebbenden zullen altijd de uitgevoerde werken in goede staat moeten onderhouden.*
- 3. Zij zullen zich gedragen naar de huidige en toekomstige wetten alsook naar al de maatregelen en schikkingen die het provinciebestuur in de toekomst zou nuttig oordelen voor te schrijven zonder aanspraak te maken op enige vergoeding.*
- 4. Zij zullen verantwoordelijk blijven tegenover de beheerder van de waterloop en derde personen voor alle schade die deze werken zouden veroorzaken.*
- 5. Indien later om welke reden ook, geoordeeld wordt dat de plaats in haar vorige staat moet worden hersteld en/of dat leidingen en andere installaties moeten verplaatst of weggenomen worden, zullen de aanvrager, de opvolgers of rechthebbenden ertoe gehouden zijn dit te doen op het eerste verzoek van het provinciebestuur, zonder uit dien hoofde enige vergoeding of schadeloosstelling te kunnen eisen.*
- 6. Het bekomen van deze machtiging ontslaat de aanvrager er niet van tevens in regel te zijn met andere wetgevingen.*
- 7. Indien de bedding van de waterloop deels of geheel behoort tot het privé-domein van derden, zal de aanvrager, vooraleer de werken uit te voeren, een akkoord hieromtrent treffen met bedoelde (mede)eigenaars.*
- 8. Indien binnen het tijdsverloop van twee jaar na datum van dit besluit geen gebruik werd gemaakt van de machtiging, zal deze als niet bestaande beschouwd worden.*
- 9. De waterafvoer van de waterloop dient tijdens de uitvoering van de werken steeds verzekerd te blijven.*
- 10. De machtiging tot overwelfen van de waterloop houdt geen enkel recht in om de aldus beschikbaar komende bedding van de overwelfde waterloop bij het privé-eigendom in te lijven.*

Bijzondere voorwaarden

1. De lozingsconstructie dient zodanig gebouwd te worden dat zo weinig mogelijk sedimenten worden afgevoerd naar de waterloop.
2. Via de lozingsconstructie mag enkel oppervlaktewater geloosd worden, er mag in geen geval water geloosd worden dat niet voldoet aan de bepalingen van het Vlareem.
3. De waterloop moet na de uitvoering van de werken in zijn oorspronkelijke toestand hersteld worden. Eventueel bestaande bodem- en/of taludbekledingen moeten op een degelijke wijze hersteld worden, in dezelfde materialen waarin ze geplaatst werden.
4. De lozingsbuis wordt zo afgewerkt dat de onderkant van de buis gelijk komt met het dagvlak van de bestaande oeverversterking.
5. Indien er geen bestaande bodem- en/of taludbekledingen zijn, dienen t.h.v. de lozingsconstructie de wanden van de waterloop op een degelijke wijze te worden verstevigd. De versteviging dient te worden uitgevoerd over een breedte van minstens 1 m.
6. Indien noodzakelijk dient er een terugslagklep geplaatst te worden op de lozingsbuis om te vermijden dat hoge waterstanden in de waterloop schade veroorzaken op het aanpalend perceel.
7. De overwelling (l.: 5 m) dient te worden uitgevoerd met ronde betonbuizen met dezelfde afmetingen als de huidige.
8. Alvorens de buizen te plaatsen dient de bodem van de waterloop te worden ontdaan van alle slib en kruid.
De buizen zullen gelegd worden op een bed van verdicht of gestabiliseerd zand.
9. De as van de overwelling zal overeenstemmen met de as van de waterloop.
10. De overwelling van de waterloop wordt uitgevoerd onder vloeiend bodemverhang, aansluitend op het oorspronkelijk tracé en niveau ervan.
11. Het vrije uiteinde van de overwelling dient op één van de volgende wijzen te worden afgewerkt :
 - met een kopmuur in vaste materialen (baksteenmetselwerk, breuksteenmetselwerk, beton, ...) geplaatst op een betonfundering;
 - met vakkundig gestapelde graszoden onder een helling van 4/4.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 7 november 2012.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, met een aangetekende brief van 14 december 2012, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij stelt dat zij op het perceel vlak naast/voor de betreffende percelen woont. Zij verwijst naar haar uiteenzetting onder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel om haar belang te verduidelijken en stelt dat haar belang reeds werd erkend in het arrest van 31 juli 2012.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voldoende aannemelijk maakt dat zij als derde-belanghebbende rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, met name hinder door wateroverlast, mobiliteitshinder en visuele hinder door zicht op een blinde muur en op een toegangspoort.

De situatie van de verzoekende partij is bovendien niet gewijzigd sinds het door de Raad uitgesproken vernietigingsarrest van 31 juli 2012, waar het belang van de verzoekende partij reeds werd erkend. Er zijn dan ook geen redenen om nu anders te oordelen.

De door de verzoekende partij opgesomde mogelijke hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikt dan ook over het vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna het decreet natuurbehoud) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat de percelen gelegen zijn in biologisch waardevol gekarteerd gebied op de biologische waarderingskaart en beschreven is als “zeer waardevol” en als “een faunistisch voornaam gebied”. De verzoekende partij stelt dat zij hiervan melding heeft gemaakt in haar bezwaarschrift, maar dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen hier met geen woord over rept en slechts de helft van een zin uit het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos vermeldt.

De verzoekende partij voert aan dat de vermijdbare schade die zal ontstaan, door de verwerende partij niet wordt afgewogen en enkel gemotiveerd wordt door te verwijzen naar het feit dat op deze plek reeds vroeger een gebouw voorkwam en de impact van het nieuwe gebouw niet veel groter zal zijn omdat het een boerenerf is en blijft. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de verwerende partij onvoldoende is en de functie van boerenerf geen vrijgeleide is om biologisch waardevol gebied verder aan te tasten.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat vermits het een herbouw op dezelfde plaats is als voorheen, geen belangrijke natuurwaarden in het gedrang komen, en dat de percelen voor een belangrijk deel bebouwd en verhard zijn, zodat dit erf een specifieke habitat vormt. Het feit dat het aangevraagde groter zal zijn dan het te slopen gebouw heeft volgens de verwerende partij slechts een beperkte impact op de natuurwaarden van het terrein. De verwerende partij is van oordeel dat, gelet op deze vaststellingen en gelet op het gunstig advies van Natuur en Bos, zij in alle redelijkheid kon besluiten dat de natuurtoets werd doorstaan.

3.

De tussenkomen partij voegt hier nog aan toe dat de kritiek op de beschouwingen in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet relevant is nu dit niet de bestreden beslissing vormt.

Met betrekking tot de beslissing van de verwerende partij beperkt de tussenkomen partij zich tot verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing. Zij verwijst tevens naar een oudere stedenbouwkundige vergunning van 1977 waaruit blijkt dat er toen reeds een loods op dezelfde plaats bestond.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat het gebied op de biologische waarderingskaart als biologische waarderingséénheden "houtkanten en oude heg" heeft en dat derhalve een principieel verbod tot wijziging geldt, minstens dat er een vergunningsplicht is voor het wijzigen van landschapselementen. Zij verwijst daarvoor naar een uitvoeringsbesluit van 23 juli 1998. Dat er voorheen een loods aanwezig was doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan de wettelijke bepalingen.

De verzoekende partij stelt dat de motivering van de verwerende partij onvoldoende is nu het gaat om een substantiële uitbreiding (met 30%) en de impact op de omgeving dus evenredig zal toenemen.

Beoordeling door de Raad

1.

Voor zover de verzoekende partij haar grieven richt tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen van 22 juni 2011, is de Raad niet bevoegd hierover uitspraak te doen, aangezien die beslissing geen in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing is.

2.

Artikel 16, §1 van het decreet natuurbehoud luidt als volgt:

"In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen".

Uit deze bepaling volgt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan belast is met een zorgplicht. Artikel 16, §1 van het decreet natuurbehoud legt geen bijzondere formele motiveringsplicht op, zodat het nakomen van deze zorgplicht kan blijken, hetzij uit de vergunningsbeslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier.

3.

De percelen van de aanvraag zijn niet gelegen in natuurgebied maar in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het aangevraagde betreft het op dezelfde plaats herbouwen en deels uitbreiden van een afgebrande loods.

De betreffende percelen zijn op de biologische waarderingskaart aangeduid als gelegen binnen een complex van biologisch minder waardevolle en zeer waardevolle elementen, met verwijzing naar faunistisch voornaam gebied.

De Raad merkt op dat de biologische waarderingskaart geen enkele juridische waarde heeft en slechts deel uitmaakt van een inventarisatieproject om bodembedekking, vegetatie en landschapselementen in kaart te brengen. De vermelding van bepaalde gebieden op die kaart heeft dan ook geen dwingende gevolgen voor het vergunningverlenend bestuursorgaan.

De bestreden beslissing citeert het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos:

“De nieuwe stal komt op de overblijfselen van de uitgebrande loods, waarbij de totale te bebouwen oppervlakte is reeds verhard. Er worden geen negatieve effecten verwacht. Er mag geen materiaal gestapeld worden onder de bomen die behouden worden, om bodemverdichting en beschadiging van de wortels te voorkomen. Advies: Gunstig”.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de natuurwaarden het volgende gesteld:

“Wat betreft de natuurwaarden van deze plek dient herhaald dat het hier om een herbouw op dezelfde plek gaat, een plek waar sinds jaar en dag een landgebouw voorkwam. Het standpunt van appellant dat door het gevraagde belangrijke natuurwaarden in het gedrang komen kan dan ook niet bijgetreden worden. Ook al wordt er een groter gebouw voorzien dan hetgeen gesloopt wordt, is de impact op de natuurwaarden van dit terrein al bij al beperkt. Het gaat immers om een boerenerf, waarbij al een belangrijk deel bebouwd en verhard is. Een dergelijk erf vormt een specifiek habitat binnen zo’n cultuurlandschap, de gevraagde werken zullen geen onomkeerbare impact hebben op dit type habitat. Natuur en Bos adviseerde terecht gunstig zodat in alle redelijkheid kan besloten worden dat het gevraagde de natuurtoets doorstaat”

De Raad stelt tevens vast dat in de bestreden beslissing de voorwaarde wordt opgelegd dat de groenbeplanting - haagbeukenhaag, zoals voorgesteld door de erfgoedambtenaar (waarvan het advies geciteerd wordt in de bestreden beslissing) strikt dient gevolgd te worden en dat de te rooien bomen vervangen moeten worden door nieuwe exemplaren van dezelfde soort.

Uit de aangehaalde motieven blijkt dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat, wat dit aspect van de aanvraag betreft, de vergunning kon verleend worden, niet enkel omdat het Agentschap voor Natuur en Bos en de onroerend erfgoedambtenaar positief hadden geadviseerd, maar tevens omdat de gevraagde werken geen onomkeerbare impact hebben op de specifieke plaats, met name een plaats waar steeds een loods heeft gestaan, die door brand werd verwoest en waar nu in een iets grotere versie de heropbouw wordt voorzien. Uit de aangehaalde motieven kan afgeleid worden dat de verwerende partij meent aan haar zorgplicht voldaan te hebben omdat de werken slechts een minimale impact hebben op de natuurwaarden van een terrein dat al grotendeels bebouwd en verhard is.

De bestreden beslissing bevat een beoordeling van de impact van het aangevraagde op de natuurwaarden die, in de concrete omstandigheden van de zaak, als afdoende kan worden beschouwd.

De verzoekende partij mag de draagwijdte van artikel 16, §1 van het decreet natuurbehoud niet beperkend interpreteren tot een plicht voor het vergunningverlenend bestuursorgaan om schade aan natuurwaarden te ‘voorkomen’. Artikel 16, §1 decreet natuurbehoud handelt enkel over ‘vermijdbare schade’ en dient altijd in concreto, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier, onderzocht te worden.

De verzoekende partij toont geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen. De verzoekende partij laat zelfs na aan te duiden welke belangrijke natuurwaarden er zouden

aanwezig zijn. De Raad merkt daarbij op dat het niet voldoende is te verwijzen naar de biologische waarderingskaart, aangezien de aanwezigheid van bepaalde vegetatie niet per kadastraal perceel wordt aangeduid, minstens dat niet door de verzoekende partij wordt voorgehouden dat dit zo is voor haar perceel of voor de percelen van de tussenkomende partij, en dat deze kartering bovendien zoals gezegd geen enkele juridisch bindende waarde heeft.

Voor zover de verzoekende partij in haar wederantwoordnota nog een schending inroept van het uitvoeringsbesluit van 23 juli 1998 en daarbij de verbodsbepalingen inzake het wijzigen van vegetatie inroept, geeft zij aan haar middel een totaal andere wending die neerkomt op een niet-ontvankelijke uitbreiding van haar middel.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1 VCRO, artikel 15, 4.6.1 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna Inrichtingsbesluit), de artikelen 2 en 3 van formele motiveringswet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

In het eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de afstand tussen de loods en de straatrand wordt aangeduid als 3,20 m (noordwestelijke zijde) en 4,00 m (noordoostelijke zijde) tot de straatrand wat impliceert dat het groenscherm op het openbaar domein zal gerealiseerd worden. De verzoekende partij stelt dat de tussenkomende partij zich een deel van het openbaar domein op wederrechtelijke wijze toe-eigent en dat de verwerende partij er zomaar van uitgaat dat het college van burgemeester en schepenen openbaar domein weggeeft aan de tussenkomende partij.

De verzoekende partij stelt dat de weg slechts een beperkte breedte heeft, waardoor er nog maar een minimale ruimte zal zijn om met een voertuig langs deze landelijke weg te rijden en dat het bijna onmogelijk zal zijn om er te passeren met een modern landbouwvoertuig dat veel breder is. De verzoekende partij stelt dat voor een vlotte doorgang van de steeds maar groter wordende landbouwvoertuigen, een grotere afstand ten aanzien van de openbare weg noodzakelijk is.

De verzoekende partij stelt dat een dergelijk hoge constructie op de grens met het openbaar domein in een uitgesproken landelijk gebied getuigt van weinig goede ruimtelijke ordening.

In het tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de inplanting van de loods niet onmiddellijk aansluit bij de bestaande vergunde gebouwen en niet aansluit bij het concept en het uitzicht van de bestaande gebouwen, doordat de loods een industriële uitstraling met silexpanelen heeft. De verzoekende partij stelt dat de effectieve schoonheidswaarde van het gebied, met haar typische landelijke hoeves, behouden dient te worden. De moderne materialen van de nieuwbouw zouden volgens de verzoekende partij een schending van het landschappelijk waardevol karakter meebrengen. Het industrieel lijkend bouwwerk komt recht tegenover de vierkantshoeve van de verzoekende partij, zijnde een hoeve in traditionele materialen. Het project voldoet volgens de verzoekende partij niet aan het esthetisch criterium.

De verzoekende partij voert verder aan dat de bestreden beslissing niet op het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar kon steunen omdat dit advies artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO schendt.

De verzoekende partij stelt dat artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO bepaalt dat bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening rekening gehouden kan worden met “beleidsmatig gewenste ontwikkelingen”, terwijl de gewestelijke erfgoedambtenaar in zijn advies er van uit gaat dat enkel ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg een beoordelingsgrond mogen vormen. Volgens de verzoekende partij is de aanduiding van een gebied als ankerplaats een beleidsmatig gewenste ontwikkeling in de zin van artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste onderdeel, met verwijzing naar haar motieven in de bestreden beslissing, dat zij de mogelijke locatie van het groenscherm op de openbare weg niet als een breekpunt beoordeeld heeft voor het weigeren van de vergunning en dat de beperkte breedte van de aanpalende weg bijdraagt tot de eigenheid van die plaats, gelegen rond een landelijk kruispunt.

De verwerende partij antwoordt op het tweede onderdeel dat de verzoekende partij laat uitschijnen dat er een waardevol historisch gebouw tegen de vlakte gaat om te worden vervangen door een industrieel gedrocht. De verwerende partij stelt dat uit de foto's bij de aanvraag blijkt dat de loods die uitgebrand is nog deels overeind staat, de loods zelf bestond uit betonnen platen en geen enkele architecturale waarde had.

De verwerende partij stelt dat in het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar enkel wordt bedoeld dat dergelijke definitief vastgestelde ankerplaats geen grond tot weigering van een vergunning kan zijn. De aanduiding in de landschapsatlas kan volgens de verwerende partij hoogstens richtinggevend zijn voor de vergunningverlenende overheid op het vlak van de feitelijke kenmerken van deze plaats.

3.

De tussenkomende partij voegt aan het eerste onderdeel nog toe dat het irrelevant is dat het college van burgemeester en schepenen openbaar domein weggeeft aan de tussenkomende partij omdat een stedenbouwkundige vergunning steeds wordt verleend onder voorbehoud van burgerlijke rechten.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat deze voorwaarde op openbaar domein niet kan opgelegd worden, zelfs niet met instemming van het college van burgemeester en schepenen, nu niet het college van burgemeester en schepenen geen wegbeheerder is, maar wel de gemeente. De verzoekende partij stelt dat de voorwaarde om het groenscherm op openbaar domein in te planten niet afhankelijk is van de enkele wil van de bouwheer en dat dit gegeven de goede ruimtelijke ordening schendt.

De verzoekende partij stelt met betrekking tot het tweede onderdeel dat de inplanting van de vroegere loods dateert uit de periode waarin de visie met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening niet of nauwelijks nog overeenstemt met die van vandaag.

Beoordeling door de Raad

1.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan dat oordeelt in administratief beroep kan niet optreden om een geschil te beslechten over subjectieve rechten. Het vergunningverlenend bestuursorgaan heeft wel als taak, door het verlenen of weigeren van de gevraagde vergunning, te beslissen of een bepaalde wijze van uitoefenen van dat recht al dan niet verenigbaar is met de openbare belangen waarvan de zorg hem door de wet is opgedragen, in casu de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Stedenbouwkundige vergunningen worden dan ook verleend onder voorbehoud van de geldende burgerlijke rechten. Geschillen over burgerlijke rechten behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken. De Raad spreekt zich niet uit over de vraag of de aanplanting van het groenscherm een grondinname inhoudt of niet.

De Raad stelt enkel vast dat in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 22 juni 2011 geen opmerkingen werden geformuleerd over de inplantingsplaats van het groenscherm.

Met betrekking tot de beperkte breedte van de weg en de onmogelijkheid om er met een modern landbouwvoertuig te passeren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middel. De verzoekende partij toont niet aan dat zij over (zodanig moderne) landbouwvoertuigen beschikt waarmee zij deze weg niet meer kan berijden omwille van de geringe breedte. De bewijslast ligt bij de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt bovendien geen gegevens bij over de juiste breedte van de weg, noch brengt zij enige foto bij waaruit de uiterst beperkte breedte van de weg moet blijken.

2.

Uit de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit volgt dat de toelaatbaarheid van het aangevraagde op grond van het esthetisch criterium onderzocht moet worden in functie van de overeenstemming met de eisen ter vrijwaring van het landschap. Artikel 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit stelt immers dat in deze gebieden alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming *‘voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen’*.

Met betrekking tot de esthetische toets heeft het vergunningverlenend bestuursorgaan een discretionaire bevoegdheid. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om een industriële look te verkiezen boven een retro-neo industriële look. De Raad is niet bevoegd zijn oordeel omtrent de bestaanbaarheid van de aanvraag met de schoonheidswaarde van het betrokken gebied in de plaats te stellen van die van het bevoegde vergunningverlenende bestuursorgaan. Zijn taak beperkt zich tot een marginale toetsing van de door de overheid gedane beoordeling.

Bovendien brengt de verzoekende partij opnieuw geen enkele foto of stuk bij waaruit moet blijken dat de loods niet aansluit bij de bestaande vergunde gebouwen. De verzoekende partij houdt het bij loutere beweringen maar toont niets aan.

De verwerende partij stelt met betrekking tot de schoonheidswaarde van het landschap dat het gevraagde resulteert in een herstel van het erf in zijn oorspronkelijke staat, dat er geen redenen zijn om een andere configuratie te eisen, dat het voorziene materiaalgebruik aansluit bij hetgeen vandaag gangbaar is in de agrarische bouwwereld en zij verwijst naar het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar waarin gesteld wordt dat de werken aanvaardbaar zijn in relatie tot de waarden waarvoor de ankerplaats is aangeduid, mits de voorgestelde haagbeukenhaag met om de 5 meter knotessen of knothaagbeuken goed worden onderhouden en de te rooien

bomen worden vervangen. De verwerende partij stelt dat teruggrijpen naar vroeger gangbare vormgeving en materiaalgebruik al te vaak resulteert in neo-architectuur waarvan de meerwaarde ver te zoeken is, tenzij het gaat om de heropbouw van beeldbepalende, authentieke gebouwen, maar dat het hier niet gaat om een beeldbepalend authentiek gebouw.

Deze overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, maken op voldoende wijze aannemelijk dat de aanvraag verenigbaar is met de 'de eisen ter vrijwaring van de schoonheidswaarde van het landschap', zoals bepaald in artikel 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit.

3.

Artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO bepaalt het volgende:

“het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen”

De verzoekende partij meent dat de aanduiding als 'ankerplaats' een beleidsmatige ontwikkeling is en dat daarmee rekening 'moet' worden gehouden.

Artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO bepaalt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan rekening kan houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Het vergunningverlenend bestuursorgaan is hiertoe niet verplicht.

Krachtens artikel 15 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg kan de Vlaamse regering *“een landschap, dat van algemeen belang is wegens zijn natuurwetenschappelijke, historische, esthetische, sociaal-culturele of ruimtelijk-structurende waarde, aanduiden als ankerplaats”*.

Conform artikel 3, 11° van hetzelfde decreet wordt onder 'ankerplaats' verstaan:

“een gebied dat behoort tot de meest waardevolle landschappelijke plaatsen, dat een complex van gevarieerde erfgoedelementen is die een geheel of ensemble vormen, dat ideaal-typische kenmerken vertoont vanwege de gaafheid of representativiteit, of ruimtelijk een plaats inneemt die belangrijk is voor de zorg of het herstel van de landschappelijke omgeving”.

Wat onder 'landschap' verstaan moet worden, wordt gedefinieerd in artikel 3, 1° van voormeld decreet:

“een begrensde grondoppervlakte met een geringe dichtheid van bebouwing en een onderlinge samenhang waarvan de verschijningsvorm en de samenhang het resultaat zijn van natuurlijke processen en van maatschappelijke ontwikkelingen”.

Artikel 25, §1 van voormeld decreet bepaalt dat zolang ankerplaatsen niet zijn opgenomen in ruimtelijke uitvoeringsplannen, zij geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningen, uitgezonderd wanneer de aanvraag uitgaat van een administratieve overheid.

Het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar, zoals overgenomen in de bestreden beslissing, verwijst naar voormeld artikel 25, §1 van het decreet betreffende de landschapszorg. De aanduiding van een ankerplaats in de landschapsatlas kan geen beoordelingsgrond vormen

voor een vergunningsaanvraag en dit tot zolang de ankerplaats niet is opgenomen in een ruimtelijke uitvoeringsplan, wat in casu niet het geval is.

Het gaat ter zake om de ankerplaats 'Vlaamse Ardennen van Koppenberg tot Kluisberg' en deze ankerplaats bestrijkt een uitgestrekt gebied.

Met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de aanduiding als ankerplaats hoogstens richtinggevend kan zijn op het vlak van feitelijke kenmerken van de percelen van de aanvraag.

Uit het advies van de erfgoedambtenaar blijkt niet dat de percelen van de aanvraag specifieke 'natuurwetenschappelijke, historische, esthetische, sociaal-culturele en ruimtelijk-structurerende waarde' heeft. Wel legt de erfgoedambtenaar een voorwaarde op met betrekking tot de voorgestelde haagbeukenhaag, een voorwaarde die ook in de bestreden beslissing werd hernomen met betrekking tot de landschappelijke inkleding van de herbouwde loods.

Uit de gegeven motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het advies van de gewestelijke erfgoedambtenaar uitdrukkelijk heeft aangesloten.

De verzoekende partij toont niet aan dat de percelen van de aanvraag gekenmerkt worden door de waarden zoals vooropgesteld in de landschapsatlas bij de aanduiding van de ankerplaats 'Vlaamse Ardennen van Koppenberg tot Kluisberg', en evenmin toont zij aan dat dergelijke algemene bescherming, tot zolang er geen ruimtelijke uitvoeringsplannen zijn, als 'beleidsmatig gewenste ontwikkeling' bekend werd gemaakt.

De aanduiding in de landschapsatlas is louter een instrument ter voorbereiding van de noodzakelijke opname in ruimtelijke uitvoeringsplannen.

4.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Guy DECLERQ is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 18 maart 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van
Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS